

Fa molt de temps, en una vall del Tibet hi vivia una mare amb els seus dos fills. La dona havia criat els fills tota sola i tot i que els havia educat de la mateixa manera, els nois tenien caràcters molt diferents.

El fill gran era cruel i egoista. El petit tenia bon cor i era generós, tot i que era poc destre en el treball.

Un dia el germà gran va dir al petit:

—Per culpa teva sempre anem endarrerits en les feines del camp. Vés-te'n.

El germà petit va decidir que més valia buscar fortuna en un altre lloc. Però la mare, que ho havia sentit tot, va respondre:

—Si se'n va, me n'aniré amb ell.

Llavors el germà gran, enfadat, va exclamar:

—Marxeu tots dos, doncs.

I d'aquesta manera la mare i el fill petit es van allunyar de la vall fins que van trobar una petita cabana abandonada, i s'hi van instal·lar a viure.

Cada matí el fill petit tallava llenya al bosc i després la venia al poble més proper. Un dia, en un lloc del bosc ple de bardisses, el noi va trobar una pedra gran que tenia forma de lleó. Va pensar que era el lleó protector del bosc, i va córrer al poblat a comprar uns fanalets, que va col·locar a banda i banda de la pedra, i els va encendre.

—Vull que la sort m'acompanyi sempre! —va xiuxiuejar el jove.

I de sobte el lleó de pedra va somriure.

—Es pot saber què dius? —va rugir el lleó.

Compartir
El lleó de pedra

El jove va recular espantat i va repetir al lleó de pedra que volia que la sort no l'abandonés mai, perquè des que no estava amb el seu germà no era tan maldestre amb la feina.

El lleó de pedra el va escoltar amb atenció:

—Vine demà amb un cubell gran i l'ompliré de monedes.

L'endemà el jove va comprar un cubell i es va presentar davant del lleó de pedra.

—Col·loca el cubell sota la meva boca. Quan gairebé sigui ple de monedes, avisa'm i tancaré la boca. No ha de caure cap moneda a terra.

El jove va fer tal i com li havia dit el lleó.

—Prou! —va exclamar el jove en veure el cubell quasi ple.

El lleó va tancar la boca i no va caure cap més moneda.

—Vés-te'n —va dir el lleó de pedra— i comparteix la teva fortuna amb la teva mare.

—Gràcies —va dir el noi abans d'anar-se'n.

De seguida, la mare i el fill van buscar una casa més gran i més còmoda i van obrir un negoci a la plaça del poble. Mentrestant, a la vall, el fill gran s'havia casat amb una dona cruel i egoista com ell. Tan bon punt es van assabentar de la bona sort del seu germà petit, els va faltar temps per anar a visitar-lo.

La mare i el germà petit els van acomodar a la nova casa i els van explicar com havien aconseguit la seva fortuna, i fins i tot on podien trobar el lleó de pedra.

El germà gran no va perdre el temps i ràpidament va anar fins on era el lleó, carregat amb un parell de fanalets i un cubell enorme. Tan bon punt va arribar va encendre els fanals, va col·locar el cubell sota la boca del lleó i va esperar que es despertés.

—Qui ets? —va preguntar el lleó enfadat.

—Sóc el germà del jove que vas fer ric. Vull que facis el mateix amb mi.

—Quan el cubell estigui gairebé ple avisa'm, no ha de caure cap moneda a terra.

Quan l'or va començar a sortir de la boca del lleó l'avarícia va dominar l'home; el cubell era ple a vessar de monedes d'or que queien a terra. De sobte, el lleó es va aturar i va dir:

—M'he ennuegat, posa'm la mà dins el coll i treu l'enorme moneda que hi ha quedat a dins.
El jove va ficar la mà a la boca del lleó, i quan tenia el braç ben endins el lleó va tancar la gola i es va convertir de nou en pedra.
—Obre la boca! —cridava el noi. Mentrestant, les monedes del cubell es transformaven en pedra i fang.
Al vespre, l'esposa del germà gran va anar a buscar el seu marit. El va trobar mort de fred i plorant desconsolat!
—Lleó, obre la boca! —va exclamar la dona.
Tot va ser inútil. Els dies anaven passant i l'esposa va haver de vendre tot el que tenien per poder alimentar el seu espòs, presoner del lleó.
—Ens hem quedat sense res! —va dir un dia la seva esposa.
En sentir-la, el lleó de pedra va esclafir a riure i va obrir la boca. Sense perdre temps el jove va treure el seu pobre braç adormit.
De tornada a casa, la mare i el germà petit no van dubtar a fer servir una part de les seves riqueses per comprar-los terres amb les quals podrien recomençar de nou.

Anna Gasol i Teresa Blanc (Contes per créixer)

